

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Skytten paa Aunsbjerg (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 207. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387786064/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

de Porten for ham: da slæbde han sig ud i Toften, og lagde sig oven paa Hestens Hvilested. Vi satte de lækreste Spiser for ham – han vendte Hovedet bort fra dem – han sultede og sørgede sig tildøde – han blev puttet ned ved Hesten – Bedstefader græd ogsaa over ham.

Men der var Een, som græd endnu mere end Jeg – Vagtel var ikke den eneste, der sørgede sig tildøde for Vilhelm. Baade mens han stod i aaben Grav, og længe efter at den havde faaet sit grønne Dække, gik Enken hver Aften derop for at sørge – græde kunde hun ikke mere; hun havde ingen flere Taarer tilbage. – Graven var lidt nordud fra Kirketaarnet – jeg skulde finde Stedet nu ligesaa sikkert som for et halvt hundrede Aar siden – der satte hun sig med Ryggen mod Muren, og de foldede Hænder i Skjødets, og stirrede i stum Fortvivelse paa den Tue, der skjulede hendes saa rædsomt bortrevne Ven. – Hver Dag besøgte min Fader hende; men hans Trøst fandt ingen Indgang. »Min eneste Ven paa Jorden!« disse vare hendes eneste Ord. –

Barnet leed under Moderens Smerte. Det hentæredes – tre Uger efter Faderens Død blev det gjemt ved hans Side. Paa Enken gjorde dette andet Tab intet Indtryk. Hun brød sig slet ikke om det lille Liig, og skjænkede det kun et tilfældigt og føleløst Øjekast. Hendes Naboer maatte besøge dets Iklædning og Jordefærd.

Der gik neppe en Maaned, før Moderen laae ved Mandens anden Side.

Ni Aar vare forløbne, jeg paa øverste Part i Mesterlectie, da jeg i Hundedagsferierne besøgte min Olmørbrøder paa Liselund, en Parcelgaard af Aunsbjerg, paa hvilken han, efter at have solgt Gods og alt det øvrige, tilbragde sine sidste Dage.

Jeg maatte gjøre Rede for min Fremgang i Videnskaberne, og meget Andet, som den spørgelystne Gamle fandt Fornøjelse i at vide. Under denne Samtale kom vi uformærkt tilbage til forrige Tider; og den ene Erindring fra mine Barndomsaar gjenfødte den anden. Saa var det ej heller svært, at tænke paa disse Begivenheder, som Læseren nu kjender. – Jeg bragde dem da paa Bane, og yttrede mit Ønske, om mulige Oplysninger i dette, der endnu stedse var mig saa dunkelt, ja ret egentlig skummelt.

Den gamle Mand saae paa mig, og klippede med sine rødkantede Øjenlaage. »Hm!« sagde han, »jeg veed næsten ikke, om Du kan have Godt af at vide disse Ting – dog – det kunde endda være. I Guds